

Tuần Báo Vô Vi

18 tháng 11 năm 2012

Số 108

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Từ đây tới 2001, có rất nhiều người chết về sự chuyển động của thiên cơ không ?
- 2) Tu mở bộ đầu là sao ?
- 3) Cuối cùng của người tu có ích lợi gì không ?
- 4) Đồng tiền có phải sức mạnh trên mặt đất này hay không ?
- 5) Tu mà còn chia phe lập đảng thì sao ?
- 6) Duyên lành đưa đến cho Bé được gặp người hiền chịu tu, Bé có thích không ?
- 7) Bé liên tục phục vụ bệnh nhân Bé cảm thấy thế nào ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 5 tháng 4 năm 1994 1) Hỏi : Từ đây tới 2001, có rất nhiều người chết về sự chuyển động của thiên cơ không ? Đáp : Thưa, sự chết chóc về chuyển động của thiên cơ chắc chắn phải có. Muốn thay đổi tình thế thì cần rất nhiều người thật tâm tu thiên mới có kết quả đổi thay. Kệ: Tâm không loạn động tự mình may Biến chuyển thiên cơ rõ mỗi ngày Không khí không đều tâm tự thức Cơ Trời thay đổi chuyển hăng say.	Ngày 6 tháng 4 năm 1994 2) Hỏi : Tu mở bộ đầu là sao ? Đáp : Thưa, tu mở bộ đầu là phải dày công hành đúng pháp, thì mới cảm thấy bộ đầu rút thẳng lên khi nhắm mắt. Tu lâu lại càng thấy rõ hơn, hỏi việc gì cũng có câu trả lời rõ rệt, không bị nhầm lẫn như đọc sách và truyền khẩu. Thấy thật nói thật, hành đúng sẽ nói đúng, sáng suốt trong tự nhiên và hồn nhiên, chứ không có vớ vẩn vô trách nhiệm. Kệ: Điền tâm khai mở sống vui hòa Trí giác giác tha chẳng có xa Thanh tịnh bền lòng tâm tự tiến Khai minh trí tuệ tự minh qua.
Ngày 7 tháng 4 năm 1994 3) Hỏi : Cuối cùng của người tu có ích lợi gì không ? Đáp : Thưa, tu môn phái nào chịu nhịn nhục thực thi đúng pháp thì cuối cùng của nó cũng hữu ích cho quần sanh. Cho nên, bất cứ pháp môn nào cũng còn lưu truyền tại thế, thành hay bại cũng do tâm của hành giả mà thôi. Kệ: Pháp tu sửa tiên chẳng sai lầm Hành giả không tu nhắc sửa tâm Tạo động do mình tâm bất nhứt Trước sau như một cũng do tâm.	Ngày 8 tháng 4 năm 1994 4) Hỏi : Đồng tiền có phải sức mạnh trên mặt đất này hay không ? Đáp : Thưa, đồng tiền cũng là sức mạnh, cũng là con dao hai lưỡi, có tiền giết người và cứu người cũng được, nhưng nó chỉ là tạm thời, cuối cùng của nó là phần hồn phải tự cứu, nhân nào quả ấy không sai, căn cứ theo luật nhân quả mà sống thì mọi việc sẽ được êm xuôi, tâm làm thân chịu, chẳng ai trách ai cả! Về người tu thì ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, phải tự dần thân tu học lâu dài, bền tâm vững chí thì phần hồn mới được yên ổn về sau. Kệ: Tự tu, tự thức rõ đuôi đầu Chuyển tiếp không ngừng trí sáng lâu Đức độ cứu người tâm chẳng loạn Thực hành nhân quả rõ chiều sâu.
Ngày 9 tháng 4 năm 1994 5) Hỏi : Tu mà còn chia phe lập đảng thì sao ? Đáp : Thưa, tu mà còn chia phe lập đảng chứng minh là người tu thiếu hướng thượng tiến tới mục đích chung. Ngược lại, những người dần thân độc lòng tu học trong thực hành thì tương lai sẽ hội tụ tốt đẹp tự nhiên hơn. Sự hội tụ bất ngờ mới thật là dung điểm hội tụ. Không có cạnh tranh, không khí thanh nhẹ, đạt thức hòa bình trong nội tâm. Kệ: Chung vui sum họp mừng thăm tiến Sáng tỏ chơn tâm chẳng tạo phiền Dù đất thật tình không xảo trá Thương yêu tha thứ sống bình yên.	Ngày 10 tháng 4 năm 1994 6) Hỏi : Duyên lành đưa đến cho Bé được gặp người hiền chịu tu, Bé có thích không ? Đáp : Thưa Bé rất thích gặp người hiền chịu tu thiên, rất hữu ích cho sự trao đổi tâm linh. Nhơn loại đang khao khát tình thương thật sự, tức là biết thương chính mình mới thật là thương. Thương chính mình tức là thương Trời Phật, biết quý thương Trời Phật thì mới chịu dần thân tận độ nhơn loại, tự cảm thức rõ ràng sự bình đẳng tương giao giữa vạn linh đồng thức, sức mạnh thanh tịnh từ bi sẽ lan rộng trong tiềm thức, trí sáng tâm minh. Kệ: Thực hành thức giác hành trình tiến Tự giác tự mình giải nổi phiền Quý bạn đồng hành tâm trí sáng Thương yêu xây dựng chẳng còn riêng.

Ngày 11 tháng 4 năm 1994

7) Hỏi : Bé liên tục phục vụ bệnh nhân Bé cảm thấy thế nào ?

Đáp : Thưa, Bé được cơ hội dần thân cứu người, khôi phục phần nào Bé rất vui, và học được luật nhân quả rất nhiều: Tâm làm thân chịu rất rõ ràng. Luật là luật không chạy chối chỗ nào được. Thượng Đế kiểm soát từ ly từ tí. Lúc tuổi trẻ ý sức không lo tiết kiệm tình dục thì về già sẽ mang nạn tai không thể lường được, bệnh để tự xét hành động của quá khứ. Ngược lại, người tu thiện thì có cơ hội tự kiểm tự phê, có thể tránh bớt nạn tai về sau.

Kệ:

Thức hồn tai nạn bớt lân la
Giải khổ giải buồn ý thật thà
Chuyển tiếp hành trình trong dễ dãi
Tâm yên tĩnh lặng tự mình qua.

Luận Đàm I (tiếp theo)

...
Thầy: Cũng phải nhịn vậy thôi, phải không? Học chữ nhịn. Ông Trời cho học có chữ nhịn thôi mà học được chữ nhịn là thành công.

Cho nên bà thấy tôi ở trong thiền đường hồi đó an ninh ở Việt Nam hồi đủ thứ hết đó. Tôi cũng phải kiên nhẫn bởi tôi học chữ nhẫn mà. Hồi tới thiếu tá Tấn mà giận, cái gì ông cũng trả lời hết. Bởi tôi học chữ nhẫn làm sao tôi không trả lời, thấy không? Như mấy người này là bây giờ học chữ nhẫn. Ai chọc giận sao mình niệm Phật riết, bất chiến tự nhiên thành. Cãi lại là hư, là kẹt à.

Mấy tuổi trẻ này, bây giờ tôi chỉ cho học nhẫn, đừng chết luôn, đừng muốn tự tử luôn, cho nó mạnh lên, cho cái hồn nó mạnh lên. Nó khó chừng nào tôi cho khó nữa rồi cái hồn nó mới vững, hiểu chưa? Chớ còn bây giờ mà mon trốn như tiểu thư ở nhà là Mercedes, máy lạnh đồ đó sau này rồi tới lớn tuổi ai giúp mình, thấy không? Đây rồi lớn tuổi chút nữa, ai giúp? Mạnh lên rồi tới hồi ta lớn tuổi thấy sống phây phây. (Thầy cười). Mấy người này sướng lắm. Ở Việt Nam đâu có làm gì đâu! Ăn chơi không hà. Bây giờ phải học khổ trước là cứu nguy, để sau này tới tuổi già nó hưởng phước.

Chớ còn hồi nhỏ cho nó sướng như thằng này nè thằng này tôi dày nó cho nó chết luôn. Rồi sau này nó mới mạnh, nó mới vững, phải học cái khổ trước. Mình phải biết sự đau khổ, sau này mình làm việc mới đúng lúc, hiểu chưa? Mình chưa biết đau khổ, thấy người đó than khổ, mình đâu có lo. Mình ở trong hoàn cảnh đau khổ mình nói tôi lo cho anh, mình lo từ đầu chí cuối, thấy không? Cũng như Thượng Đế lo cho chúng sanh. Cái đó nó quý lắm, của ông Trời thiếu gì, ngân hàng của ông Trời để đó mà không chịu vô mở compte mà cứ chạy đi kiếm tiền chi cho khổ. Cái gì nó đi tới là nó tới, còn không tới thì thôi đừng có nôn nóng rồi đi tới chỗ thất bại.

Con nít mới, trẻ và ra đời bị người ta chửi mắng cái nó quýnh. Không sao, đừng có vì tự ái mà thụt lùi, thấy không? Hột cát mà đem vô lửa điều luyện thành cái ly. Còn mình chưa điều luyện làm sao mà nó trong suốt được. Mình là người có tâm mà không thấy quá khứ vị lai, mình thua hạt cát đó. Sức chịu

đựng của hạt cát thành cái ly rồi đó, thông cái bên này suốt tới bên kia. Còn cái tâm mình nó không kẹt à? Mới nói hai ba cái. Không được, tánh tôi vậy. Ông làm gì làm, đánh chết tánh tôi cũng vậy hà, trở ngại không? Phải không? Mình phải nhẫn để mình hiểu tại sao ngày nay Thượng Đế lại dạy tôi như vậy. Người chọc tôi là Ngài đó. Người gây cho tôi đau khổ chính là Ngài đó. Mà sau cái đau khổ là tôi sung sướng đời đời. Nếu muốn cho mình đau khổ quá làm sao mình có cái đời đời, thấy không?

Hột cát mà nó không chịu ba ngàn độ nóng làm sao nó chảy mà nó hãnh diện đời đời, thấy không? Thì bây giờ mình mới có chút mà mình la làng mình học cái gì? Còn cho học nhiều cái khóa còn khổ nữa. Nếu mà la làng còn học khổ nữa.

Cũng như chị Xuân Hồng ở Manille cho học chết luôn, gần chết thì tôi cứu, hấp hối cứu. Anh nói mấy bữa rày anh không có tiền, anh muốn lo cho hai thằng con đi Mỹ học. Tôi nói bây giờ vậy nè, con tin có ông Tám, có ông Tư không? Tin, thì bây giờ cứ việc lo tu rồi ông Tám sẽ giúp. Rồi tôi gần đi, tôi kêu đi tới nói con đó một tiếng, nói ông Tám kêu tôi, chỉ có chị mới giúp tôi, hai đứa con tôi đi Mỹ. Nói có mấy tiếng. Người ta giàu quá mà đâu có dám nói. Tôi nói: “Con đi đâu Thầy đi đó đâu có sao. Mày tới mày nói rồi nó sẽ khen như thế nào?” Tôi nói chuyện một chập rồi con kia nói: “Hê, chị phải tới tôi ghen. Nói chuyện với chị tôi thấy nhẹ”. (Thầy cười.) Bây giờ chị muốn cái gì? Tôi muốn đưa hai thằng con đi Mỹ học, khỏi interview, nó về nó mừng nhảy đồng đồng. (Thầy cười.) Đi Mỹ mà khỏi interview, tôi cho đi. Nó đi năm sáu tháng rồi ở bên đó luôn. Rồi hỏi bây giờ về vé máy bay thì sao, tôi mua cho nó đi, con chị như con tôi, tui nó giàu quá tì phú mà ăn chung gì cái chuyện đó, nó cứu người. Nó nói Dr. Lương kêu tới tôi làm chị đừng có lo. Chị lo dạy tôi thiền thôi, tôi cần thiền, đó vậy đó. Tới ngày tới giờ là nó được chứ gì cho anh sát bất san bang khóc lên khóc xuống. (Thầy cười.) Rồi tôi nói có một tiếng thôi mà tôi tới gần cả tháng nay cứ năn nỉ bên tôi hoài. Tôi nói tu làm sao cho Bê Trên chứng mới được, chứ còn chưa chứng không làm gì được hết. (Thầy cười) Chồng chửi anh ghét chồng, tui nói không được. Chồng là phải trên hết,

không có ghét, có lỗi, đối với chồng có lỗi là bị phạt à, không có vụ đó, phải chấp nhận. Ông chồng không làm gì hết mà còn lấy tiền nuôi vợ bé nhưng tôi phải chấp nhận, không sao. Phải học cái bài ghen tuông để giải tỏa cái sự ghen tuông của mình. Ghen tuông là chậm trễ, tối tăm, giải tỏa cái đó không sao, đừng ôm cái chút xiu mà phải giữ cái lớn, ông nghe tôi.

Bà Năm Hoa nói rõ ràng quá. (Thầy cười.) Tôi nói đây nè, con tu rồi Thượng Đế phát lương, ta nói từ bao nhiêu năm rồi mà nó đâu có nghe, bây giờ nghe rồi đó. Bây giờ tỳ phú mời đi dạy tu đó nghe. Tất cả tụi nhà giàu ở Manila mời chị Hồng đi dạy tu. Bởi vì chị Hồng hồi trước khổ ghê lắm, mặt mày như con mọi, nó xấu xí bây giờ nó tươi, nó không có tiền mà nó tươi, bởi vì tôi nào cũng thiện. Mấy bà nói lạ, mình giàu mà mặt mày không bằng bà. Bây giờ thế nào cũng phải học, thế nào cũng phải học, thành ra bây giờ nó tụi lại, tôi nói sự phụ của tụi bây, phải không? Vì biết tôi làm sự phụ thì mấy người không có tin bởi vì tôi mặt mày đâu có khổ. Cái người đó là khổ nhất nhưng mà tôi cứu nó bây giờ nó tươi đẹp rồi, thông minh rồi, phải không? Thì mấy người thấy sao? Thôi bây giờ tôi mời chỉ dạy, thôi được rồi.

Ăn không hết. Nhà giàu mà đâu ăn chung gì. (Thầy cười.) Nó cho bằng dollar mới dạy, có cái gì cứ nói thiệt nó giúp cũng không sao, không có dối. Muốn làm ăn dễ mà, tụi nó khai ra tụi bây giờ có ba xưởng sản xuất cái này, chị muốn lấy cái gì bán cứ việc lấy bán đi rồi thùng thùng trả tiền. Đó, phải tu đúng ngày đúng giờ mới được, mới thấy lạ. Ông chồng nó ghét tôi, ban đầu ghét lắm, từ thiện gì mà làm bằng gì mà từ 5 giờ rưỡi sáng tới mười một giờ tối, có từ thiện nào bỏ nhà bỏ cửa đi làm như vậy. (Thầy cười.) Thấy ghét, ghét rồi nó ghen tôi với con Xuân Hồng nữa. Đó, bây giờ anh biết rồi, anh ăn năn quá chừng. Hồi đó, con vợ nó nói sao nó ghen Thầy mà Thầy không ghét nó. Nó không hiểu làm sao ghét. Nó là Thượng Đế thì Thầy có quyền ghét, đập lộn với Thượng Đế để Thầy đi lên.

Còn cái này nó không phải Thượng Đế mà tao đâu gây lộn với Thượng Đế làm gì? Ma quỷ ta gây làm gì? Gây với Thượng Đế để ta lấy thanh điện đi lên chứ, phải không? Cho nên cái tu phải hiểu: đối với người tu cao mình đừng có sợ cứ việc tấn công đi để mình hưởng. Bởi khi mà cái trược nó u mê nó tấn công, nó đem tới thì cái thanh đuổi cái trược lưu cái thanh danh cho nên học phải hỏi là vậy, phải tấn công, không có nên vị nể. Cho nên, ADP bên đó là

dữ lắm. Nó hỏi mấy năm nay, một năm mấy nay không bao giờ tin. Tôi nói anh bữa nào đem máy cho anh hỏi bốn tiếng đồng hồ, chừng nào mà tôi kẹt một câu nào đó thì đừng có tin, viết hết, nó coi đủ thứ sách hết, viết hết, tới hỏi không có câu nào kẹt hết. Nói tại sao Thầy trả lời như đồ chơi vậy? Tôi người tu. Mà tôi trả lời đâu có suy nghĩ vì tôi thấy, thấy sao nói vậy thành ra không có bận cái óc thành ra nói chuyện với anh bốn tiếng đồng hồ tôi không có mệt. Ngược lại, tôi hỏi anh bốn tiếng đồng hồ như vậy là anh thấy anh mệt rồi và anh thấy sướng nữa. Còn tôi coi như coi tivi dờm thấy gì tôi nói nấy, thấy gì tôi nói nấy tôi khỏi bận tâm, thành tôi càng nói càng tươi, bốn tiếng đồng hồ rồi tôi không có uống miếng nước, anh thấy tôi trẻ hơn hồi nãy không? Vậy tôi mới tu chứ, vậy tôi mới tu, thành ra mới đưa lên phi trường. Tôi đi dư ba chục ký lô theo tui y đi lên can thiệp với nó, ông là cố vấn của tổ chức ADP bốn mươi lăm ký. (Thầy cười.) Cụ hỏi chị Xuân Hồng coi Hồng Kông nó chặn lại làm sao, có ADP của Hồng Kông sang. Là cố vấn ADP mà, agent đầy hết, nó ra nó đưa thẻ đồ, diplomatique¹ rồi đưa lên tới xe lặn.

Bạn đạo: Dạ, bây giờ ông Tám còn là dân Việt Nam, rồi ông Tám đi mấy xứ đó có phải xin visa.

Thầy: Xin visa khó lắm. Như tôi đi Phi-Luật-Tân, travel document tôi tới có hai tháng thôi, nhưng tôi xin được cái visa tôi đi nhưng mà Phi-Luật-Tân đâu có cho, không bao giờ nó cho những người travel document vô nhưng mà tôi được sáu tháng. Một tiếng đồng hồ là tôi phải có, nhờ tổng trưởng ngoại giao làm một tiếng đồng hồ đánh điện qua bên Ottawa. Ban đầu Ottawa nói không được đâu, ông không có thể đi được. Tôi nói, tôi cần đi trong một tuần này phải có cho tôi. Anh cứ đánh telex bao nhiêu tiền tôi trả, telex gì cũng không được hết vì tôi lãnh sự ở đây mà, tôi biết mà không thể được đâu. Ông cầu bốn năm sáu tháng không biết nó cho ông không? Tôi nói anh cứ việc đánh điện. Qua bữa sau bên kia đánh qua, anh mời tôi lên, năn nỉ, rồi hết, xong hết rồi. Tổng trưởng ngoại giao kêu tôi ký. (Thầy cười.)

Bạn đạo: Dạ, bây giờ ông Tám qua bên Paris, có travel visa không?

Thầy: Cái đó Pháp thì dễ. Pháp là dễ thương lắm, không có gì hết, vô làm liền. Pháp không có khó khăn.

Bạn đạo: Ông Tám còn tính ở bao lâu.

¹ Diplomatie: ngoại giao.

Thầy: Tôi tính ở vài tuần.

Bạn đạo: Pháp thì dễ.

Thầy: Còn phải đi về bên đó làm việc chứ tôi không có ở bên đó họ không chịu làm. Họ định công chạy qua đây nè. (Thầy cười.)

Bạn đạo: Ông Tám qua đây mấy anh chị cũng tính đi qua theo hết.

Thầy: Dữ quá mà. Nó khai chiến với Phi Luật Tân, Phi Luật Tân cho khai chiến luôn. Tụi nó phe đảng nó tính quỳnh tấn Montreal giữ ở đây luôn, nói với tổng thống cho ông ở đây luôn. Nếu muốn khai chiến cho ông ở đây luôn. Anh viết thư anh năn nỉ đầu hàng thua. (Thầy cười.) Thua nó mới thả chứ, anh declare war với người ta mà, đòi đánh giặc với người ta mà, dữ quá mà. (Thầy cười.)

Bạn đạo: Vậy bây giờ thì ông Tám nếu có giấy thì ông Tám qua resident bên Canada không.

Thầy: Canada thì madame Laporte, bà tòa án cho người ta đứng thẻ đó. Bà tới bà trị bệnh, bà trị ba lần, bà gặp tôi có ba lần thôi nhưng mà tôi gặp ông có ba lần như tôi quen ông mấy chục năm “Je ne peux pas vous manquer²”, bà nói vậy. “Ông đi thế nào ông trở về tôi sẽ nói với ông tổng trưởng cho ông một năm rưỡi ông sẽ có cái passeport canadien.” Người ta phải ba năm. Bà hứa vậy, người lớn mà.

Bạn đạo: Hồi đó ba năm còn bên Mỹ phải năm năm.

Thầy: Tôi chừng ba năm hà nhưng giờ tôi đâu có cần, nghĩa là, người ta phải có document. Bởi vì chỗ nào nó cũng biết hết rồi Singapour ở đâu tôi ký, ở đâu ký cũng được hết, không có gì, Hồng Kông không có vấn đề đó, mà mình đâu có đi chơi, tính đi giúp người ta ở bên Phi, người nghèo, lần lần dạy cho người ta tu, người nghèo nhiều lắm. Ở đó người tỵ nạn cũng nhiều.

Bạn đạo: Còn ông Tám có tính qua bên Mỹ chưa?

Thầy: Giờ đang thiếu nợ Mỹ, đi có hai lần, đi tới Los Angeles với San Francisco còn Minnesota chưa đi St. Louis chưa đi, Washington DC chưa đi, New York cũng chưa đi chỗ nào cũng có người hết. Ở chỗ nào bây giờ nó cũng đòi ít nhất cũng phải hai tuần, đi một vòng là bao nhiêu tháng rồi. Thấy làm việc cho Thượng Đế rất hay. Thì tôi thấy nghĩa là cũng như mình không đi được rồi. Bữa đó Yêm dẫn tôi đi mua thuốc tây ra gặp Minh Hùng. Anh Hùng nói “Thưa Ngài, Ngài đi đâu đây” (bởi vì ở Việt

Nam tụi tôi tuần nào cũng gặp mặt hết đó). “Tôi đi kiếm việc làm chứ đi đâu, không có việc làm rồi, bữa nay phát lương tính lương ra vô sổ đảng hoàng khai chính phủ rồi muốn đi đâu đi, cho giấy đi”. Cái chuyện ông Trời làm không, chứ không phải mình. Người thường người ta đi kiếm việc làm sao kiếm ra được, nhưng mà tôi không cần gì, tôi ở đây tôi assuré về cái vụ Philippines, những cái xưởng lớn đó, tụi nó năn nỉ có tôi rồi công chuyện thay đổi. Tôi conseiller³ với tôi sửa soạn ở trong xưởng đó đó tôi là cao nhất ở trong cái xưởng đó, xưởng đó hai ngàn nhân công mà, có cái gì chỉ nói bằng điện thoại thôi, mà tôi không có ăn lương bằng tiền Philippines, ăn lương cho tỵ nạn là đô la. (Thầy cười.)

Bạn đạo: Vậy ông Tám thích Canada nó cũng viện trợ về mấy người réfugiés...

Thầy: Sao?

Bạn đạo: Ở Canada chỗ ông Tám ở nó cũng cho tiền welfare.

Thầy: Tôi đâu cần cái đó. Nội Phi luật Tân nó nuôi tôi ăn không hết.

Bạn đạo: Kính thưa Thầy, để Thầy nghỉ một chút rồi Thầy tiếp khách bạn đạo đông lắm.

Thầy: Để chút nữa mình đi nói chuyện hén. Có một bài giảng đặc biệt cho anh em hết.

Bạn đạo: Để cho Thầy nghỉ một chút, trưa chiều nay Thầy ở lại dùng cơm với tụi con ở đảng đó nghen Thầy.

Thầy: Ờ, planning ở nhà con sắp đặt đi hén, đừng hỏi Thầy. Bây giờ tới đây nghĩa là các con có nuôi thì nuôi, không nuôi bỏ tao ngoài đường, cho gì ăn nấy hà.

Bạn đạo: Con làm cái programme này để lát nữa con đưa Thầy, trình Thầy coi.

Thầy: Được rồi các con làm gì làm, kêu thì tao đi thôi, khỏi hỏi. Đi đâu cũng được, không có kẹt đâu mà đừng có lo, mà dẫn tao đi gặp con điểm nói chap nó cũng tu. (Thầy cười.)

Bạn đạo: Nhưng mà cái programme phải chỉ chỗ, chỗ nào, chỗ nào chứ...

Bạn đạo khác: Để cháu điện thoại với các bạn rồi cháu tính.

Thầy: Tôi ở Phi Luật Tân tối nào tôi cũng cho mấy bà làm casino. Tôi đánh.

Bạn đạo: Kỳ này cũng vậy nữa hả Thầy.

Thầy: Sáu mươi mấy ngàn.

Bạn đạo: Ông Tám đánh bài chỉ ăn theo thôi.

² Je ne peux pas vous manquer: quen quá rồi, ra đường là nhìn ra liền, không sao hụt được.

³ Conseiller: cố vấn.

Thầy: Tôi ăn sáu mươi mấy ngàn. Tôi ăn sáu mươi mấy ngàn chủ nợ. Mấy người làm chủ đánh chơi mà, cho làm casino đánh ăn thôi, có bài cò, đánh đã rồi mấy bà thua, mà tôi nào cũng tới chơi hết á. Buồn. Rồi sau nó rủ tôi đi casino chừng nào mà tôi chằm chừ mà nói mấy ông nhà giàu không cho tiền. Cho tôi mượn tiền một ngày tôi ăn năm ngàn, một tháng có một trăm năm chục ngàn giúp cho chị. Tôi đi đánh cờ bạc. (Thầy cười.)

Bạn đạo: Thầy không cần con mà Thầy cũng ăn nữa. (Bạn đạo cười.) Con tưởng Thầy cần có con Thầy mới ăn chứ.

Bạn đạo khác: Chắc tại kỳ này hên đặc biệt.

[30:43]..... [*thiếu một đoạn, cắt băng, ráp băng*]

Thầy: Nó cũng dạy thằng kia kết bè, thằng kia nó làm xi-măng. Cảnh đó, tao với ông này trên biển mà, chết sống bão mà. (Thầy cười.) Bão mà tôi nắm tay lái mà ông nằm ông bước xuống không được, ông nằm trên giường ông chỉ huy tới sáng hết bão áo rách hết trội hết trơn. (Thầy cười.) Nói vậy biết. Sợ không thì bão tránh thôi.

[31:23]..... [*thiếu một đoạn, cắt băng, ráp băng*]

Ông cho tụi nó lên bờ đi chơi. Cái bão nó tới, tôi với ông đương nói chuyện cái kệt tôi ở dưới đó. Tôi phải làm timonier⁴ ông chỉ huy. Ông hay lắm đó anh Trung, ông người Xiêm đó.

Bạn đạo: Chừng bão mình hay trước chứ bác.

Thầy: Tại vì mình vô trong bờ trong sông rồi.

Bạn đạo: Mình vô trong bờ mình đi chơi rồi.

Bạn đạo: À, vậy hả.

Thầy: À, mới khổ chớ, tụi kia tụi nó lợi xuống không được. Ở Đồng Hới đó. Mà ông điều khiển có ông thợ máy chớ không thôi là mệt. Tôi ở lại, tôi lái cái tay đưng xung tay luôn. Cột chai Martell đây. Tôi phải có rượu, không có rượu tôi lạnh. ... Nó hút, hút cả cánh cửa đi mà. (Thầy cười.) Ông này thấy còn cục cựa được. Sáng dậy thấy tội nghiệp áo sao rách hết trơn.

Bạn đạo: Tàu lớn nhỏ.

Thầy: Tàu cả trăm tấn.

Bạn đạo: Nhỏ, tàu Nhật bốn hồi xưa mà nó bằng cây đó.

Thầy: Máy đứng vậy nè.

..... [*thiếu một đoạn, cắt băng, ráp băng*]

Mà anh thấy không? Anh thấy tôi đi tới đâu cũng có người ta thương. Cái Phúc Sinh nó chìm tại vì họ ghét. Hồi đó nó thôi anh về Cấp thay vì về Tourane.

Tôi ở lại. Thằng Phúc Sinh nó chìm. Nó concurencer⁵ với mình đó.

Bạn đạo: Anh Đức thì anh đi trên bờ.

Thầy: Ủ, ừ, [không rõ].... đi đường nghe nó chết rồi. Nghe nói đi kỳ này đi chìm tàu chết rồi. Nó cạnh tranh với tụi tui, tụi tui là mở đường.

Bạn đạo: Ông chủ tàu thì mắc kẹt ở trên bờ biểu tụi nó đưa ra nó không đưa. Ở ngoài nó có thằng second không hà. Thằng Quận làm second.

Thầy: Mà dân đó không phải dân chuyên môn lên hàng xuống hàng. Mà dân đó là phục tôi, tôi ra tôi nói tiếng Đồng Hới, chừng nói tiếng Đồng Hới chớ đâu nói tiếng miền Nam đâu thành ra ai cũng thương tôi hết, mới có mấy ngày tôi học tiếng Đồng Hới tôi nói, rồi tôi xuống tôi cho rượu đồ, mấy ông đó chỉ làm cho tàu của ông Lương thôi, mấy người khác không làm. Thì cái tàu Phúc Sinh tới mượn bao nhiêu tiền cũng không được, tụi tui đánh cá đâu phải dân làm cu li, chỉ giúp cho ông Lương thôi.

Cho chiếc tàu ông chạy, thiệt ông này mới quay đầu gió thổi tới Đà Nẵng. (Thầy cười.) (nghe không được 33:56) Phải hiệp bát???, vắng từ miếng, khóc.

Bạn đạo: Tiêu hết trơn, rã hết trứng đầu cây mà nó lớn hơn chiếc tụi tui đi, lớn hơn chút.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Nanterre ngày 09-11-1980)

⁴ Timonier: tài công.

⁵ Concurencer: cạnh tranh.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 22 tháng 6 năm 1974

Sanh khí ...
Uyển chuyển khai minh hợp thức thì
Không động vô hình quy chánh giác
Hành thông pháp lý tiền phân kỳ
Chơn tu hóa giải sân si
Bình tâm thanh lọc phân thì tiến thân
Kiên tâm minh cảm xa gần
Điển phân chuyển giải góp phần dựng xây
Tiến lên minh cảm ngày ngày
Sửa sai hành tiến điển Thầy điển ta
Xác thân chẳng khác căn nhà
Có đầy cơ giới chuyển hòa hòa phong
Bên trên điển giải lắng trong
Bên trong ngũ tạng lòng vòng dẫn đo
Tự hành mượn pháp tự dò
Âm dương chơn điển của kho sẵn sàng
Giúp người lầm lạc chuyển sang
Con đường chơn chánh tự bàn tự tu
Điển thanh tự giác chẳng mù
Chuyên hành sớm đạt thân từ an khương
Thế gian cho đến Thiên Đường
Tâm minh tự tiến tự lường tiến thân
Mỗi căn mỗi quả mỗi phần
Sống còn thác mất tự lần khai minh
Thiên Đàng vạn lý quan san
Người đời bỏ phế con đường xa xưa
Lưới trời xét thấy rất thưa
Khó lên dễ xuống khó ngừa sự sai
Sống trong lỗi khóc lỗi cười
Tâm không thanh thản tâm người khổ đau
Bất minh thiên kế nhiệm màu
Theo chiều tham dục ước giàu ước sang
Sớm minh tự xét tự suy
Con đường tinh tiến điển quy thiên tình
Bình tâm tự giác mới minh
Chính mình động loạn siêu hình nơi ta.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Sáu (tiếp theo)

ĐẠO CUNG THƯỢNG THANH

NGHE LINH BẢO THIÊN TÔN THUYẾT PHÁP

...
Mặt đất của chúng ta là ở đâu? Ngũ tạng, hành tinh, chúng ta điều khiển nó thành, hạ lệnh nó phải nghe, và không bao giờ nó được quyền nghịch chủ nhơn ông, bị chủ nhơn ông là Thượng Đế đã nắm cái quyền sắp đặt hết rồi. Chúng ta cho nó pháp Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển và Thiên Định là đặt luật cho nó rồi, nó không có cách gì hơn hết, còn tại sao người ta bị bệnh cancer? Đó, bệnh do tánh sanh, nóng không mở được, ngũ tạng không yên, chủ nhơn ông lo không tới, Thượng Đế bẻ bối, không lo nổi, không có pháp, chỉ nói không không có pháp, chỉ đồ thừa, lúc bệnh mới đồ thừa, tại ăn đồ chiền, tại ăn này kia mà kì thật tại mình, tại tánh mình. Tánh mình keo kiệt, chật hẹp không cởi mở thì nó dễ sanh cái bệnh cancer, dồn cục, cứ ôm cái có mà trở nên không mà không hay, mà cứ ôm hoài, ôm hoài thì cái đó nó biến thành bệnh rồi! Cancer không phải tại nhà nghèo cancer, nhà giàu bị cancer nhiều, ôm cửa, ôm garage, ôm xe, mua cả cái núi chơi, rồi ôm cái đó, rồi bận tâm vì đó, và không có bỏ được, rồi cái tánh càng ngày càng dồn cục, độc tài, tăm tối, nó không có khai mở, nó không thấy rằng của đó là của ông trời, nó cho là của của nó. Khả năng của nó có một chút xíu mà nó nói của đó của nó chứ không phải của ông trời, thì nó đem che lấp ánh sáng rồi, nó che lấp mặt trời rồi, nó ở trong cái chỗ tăm tối rồi, thì tại tăm tối nó mới hoành hành, nó mới cổ động thành một đảng phái ở trong đó nó mới hoành hành, nó mới lật ngược chủ nhơn ông mới sinh ra cái bệnh nan y càng ngày càng sưng càng to lên không có đi được, chết! Vì tánh nó không có điều hòa, thân pháp nó không có điều hòa

và nó ôm cái có trở nên không mà nó không biết, nó tưởng cái đó là có, thành ra nó phải bị bỏ xác là vậy. Cho nên bệnh do tánh sanh, y học bây giờ chưa thấy rõ cái bệnh do tánh sanh, còn đang tìm thuốc, chờ kì thật là tánh sanh vậy. Cho nên chúng ta có một liều thuốc là niệm Nam Mô A Di Đà Phật này là một viên diên hồng, viên thuốc để các bạn nấu linh dược uống hằng ngày. Hằng ngày co lưỡi răng kể rằng ý tưởng Nam Mô A Di Đà Phật là tưởng lửa Trời, một lò lửa trời lớn thiệt lớn để sắc thuốc cho các bạn uống. Co lưỡi răng kể rằng đó là các bạn ăn cái gì? Ăn ngũ vị kim mộc thủy hỏa thổ. Thuốc ở thế gian nó chế cái gì? Cũng ngũ vị chế thành một viên thuốc cho các bạn uống. Thì các bạn co lưỡi răng kể rằng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật, hướng thượng lấy cái lò lửa trời để sắc thuốc linh dược cho các bạn uống; tới lúc mà nuốt vô, nó mát mà nó ngọt, thanh diệu vô cùng, tâm an lạc hạnh phúc vô cùng. Lúc đó các bạn mới thấy viên thuốc của trời cho, mới thấy cái quyền năng của Thượng Đế, mới thấy cái sự vi diệu của cõi huyền vi đã sắp đặt mà cứu độ chúng sinh, mà chúng sinh không biết, mà từ bao nhiêu ngàn năm, bao nhiêu tỉ năm khám phá không ra có 6 chữ đó. Gặp nhau cứ Nam Mô A Di Đà Phật, Nam Mô A Di Đà Phật rồi về cái nó trung ra đưa hột xoàn coi cái nói chuyện so đo, cái nói chuyện tầm bậy, tầm bạ vậy thôi rồi tới bữa sau gặp cũng Nam Mô A Di Đà Phật mà không đi tới đâu hết. Còn cái này thật dụng và khai triển cái âm ba của Nam Mô A Di Đà Phật, cái chấn động lực của Nam Mô A Di Đà Phật, nó hỗ trợ và nó xoay chuyển cái phần vi diệu trong nội tâm nội thức của chúng ta, rồi cái huệ tâm mới mở. Mà phải làm,

phải hành, ở trong cơ thể của các bạn đâu có phải một chỗ đâu! Tim gan tì phế thận, mỗi chỗ 250 vị tì kheo, tổng cộng 1250 vị tì kheo cộng với lục căn, lục trần nữa, đâu có phải một người đâu, mà các bạn chỉ có niệm sơ vậy mà làm sao giáo dục được! Đây có mấy chục người đây mà nói hoài mà còn chưa hiểu, còn một ngàn mấy trăm người mà làm sao mà nói một lần được! Cho nên mình phải niệm, thường niệm, vô biệt niệm, và ý tưởng rằng toàn thân đồng niệm cũng như chủ nhơn ông thì lúc đó chúng ta mới thấy rõ cái linh của phần sáng suốt đưa xuống thì ở dưới nó phải chấp nhận học hỏi và tiến hóa. Đó là vận dụng cái pháp này để đem lại sự sáng suốt và cởi mở, mở tâm mở trí; rồi khi nó hội tụ được cái thức hòa đồng nó mở rồi nó đâu có kì thị ai nữa. Khi mà thức hòa đồng mở rồi chỉ biết thương yêu, thấy đối phương sai lầm và trước kia chúng ta đã sai lầm rồi chúng ta mới chịu tha thứ cho đối phương. Trước khi chưa niệm Phật thì chúng ta cũng tâm tối như người, mà ngày nay chúng ta niệm Phật, chúng ta sáng suốt, ta phải tha thứ cho những người đối phương cũng như ta trước kia, đồng huynh đệ tì muội phải thương yêu vô cùng, và kiên nhẫn ảnh hưởng từ từ cho họ để cho họ tự thức tâm và trở lại. Cho nên giữa bạn đạo và bạn đạo ở thiền viện cũng như ở thiền đường cũng vậy, không hiểu được cái nguyên lý này thì thiền đường không có dãi dào, không hiểu cái nguyên lý này thì cái thiền viện không ai tới. Cho nên thời gian đầu, khi tịnh khẩu niệm Phật để cho các bạn chứng nghiệm cái gì và các bạn sẽ công hiến ra, có người cũng thấy tôi được thanh tịnh nhưng mà không biết rõ cái nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật, cho nên ngày hôm nay nói rõ ra và bước vào một phần của điển giới để hiểu rõ cái tâm linh, chấn động lực nó hòa hợp cả căn khôn vũ trụ; mình phải sử dụng cái quyền năng có ở đó mà để tiến hóa, chứ còn mình nhờ người ta không có ai giúp cho mình, chính mình tự giúp và tự khai mới là đúng. Bây giờ tui con tu mà tui con mở được cái đám mây đen ở trên đầu này, con là thầy chứ có gì đâu mà nghĩ, mà phải hỏi nữa. Ở đây ta nghĩ cái gì thì ở đó nghĩ như vậy! Một thứ có hỏi gì đâu, thấy chưa? Mà bị cái đám mây đen nó che chưa có mở được, mà cái tội tiền kiếp lèo mép bây giờ nó còn cù lần đó. Bây giờ còn đang trị bệnh cù lần, thấy chưa? Nó mở ra rồi thì không có hỏi, hỏi cái gì nữa bây giờ? Làm đi chứ, chuyện mình thấy mình làm là được rồi, kêu là sống với hiện tại của tâm linh là cái gì nó cũng yên hết, không có xen phê bình người này, phê bình người kia rồi rước cái khổ

vào tâm, không có giải. Mình cầu đạo chứ đâu phải cầu đời. Các con đi đến thiền viện phải cầu đạo không? Mà tại sao cứ nói chuyện đời hà! Đi ngược kinh rồi, lật ngược rồi! Lên thiền viện mà nói chuyện đời là cầu đời chứ đâu phải cầu đạo (*ha ha ...*), thấy rõ chưa? Ồ, cầu đạo thì chúng ta khác, phải cởi mở, phải thấy chơn tâm, phải thực hành, phải đi tới, thấy mình là họ, họ là mình, mình mới học được vô tự chơn kinh, không có chữ! Con thấy cái cây là con, con đừng nói chuyện ngon lành: “Sao, anh khổ làm sao?” “Chu cha, tôi khổ lắm chị!” Định luật mà! Hỏi luật gì? “Luật nó trồng đó, nó chỉ đi lên chứ nó không cho đi xuống”, phải không? Nó trả lời đó. “Khổ gì? Trời ơi, cũng chịu đựng tứ quý cũng như các anh chị vậy!” “Rồi cũng tới ngày, cũng tự hóa, cũng ra trái, rồi cũng hóa hóa sanh sanh, mà tui nó còn bắt hóa sanh nhiều nữa!” Chị thì để có một đứa, tôi để một lần mấy ngàn trái mà nó còn chê ít (*tất cả đều cười...*) khổ quá chừng! Rồi chừng nào chị mới gặp cái pháp chị đi về trời? “Chừng nào mà nó đốn tôi, tôi mới ngộ pháp (*mọi người đều cười...*), nó đốn, nó chặt đầu tôi, tôi mới ngộ pháp, tôi biết nhưng mà tôi chỉ chờ thôi, sợ quá... da nó nứt hết, mà tôi chờ không hà, chờ nó đốn thôi, tôi mới ngộ pháp”. Ngộ pháp ngộ chỗ nào? “Nó đốt tôi thì tôi mới trở về *trời*”. Chừng nào tôi mới nhẹ? Tôi nhẹ tôi mới về trời. Rồi bây giờ mình tu cái pháp này, lấy cái gì? Đang lấy lửa trời đốt tâm, đốt trần trước. Pháp Luân Thường Chuyển là lửa trời đó, không phải hơi đâu, ánh sáng đó! Tu tới thanh tịnh vận dụng ngay trung tim mà hít được vô rồi là chỉ đem ánh sáng vô đốt thôi! Đốt hết rồi mới được về trời. Cho nên cái pháp thấy dễ nhưng mà cái hành trình nó phải dài, thấy không? Cái cây nó còn nói rõ cho mình nghe cái pháp mà! Mình nắm được cái pháp mà mình chê cái pháp, vậy thôi đường đâu mà đi nữa, hễ khi mình chê cái món này, mình có cái món nào khác không? Không có! Không có thì không nên chê! Phải giữ cái đó mà đi. Cho nên đi đúng rồi, khứ trước lưu thanh, điều hòa quy nhứt rồi, ở đâu cũng nói chuyện được hết, nói với cây cỏ cũng được. Cọng cỏ cũng có đạo ở trong đó! Mà nắm hột cát nói cũng có đạo ở trong đó, cứ hỏi nó chừng nào về trời? Chừng nào thật sự nhồi quả tôi, tôi mới được về trời! Hột cát thôi à, miếng đất thôi à, thật sự nhồi quả, đốt nó rồi nó mới thăng hoa cái phần thanh nó đi lên, rồi vẫn lưu lại cái vật quý ở đây. Vật quý này là đại diện cái gì? Từ bi! Nó phải qua đun lửa đốt cháy nó, nó mới học từ bi và nó thực hiện từ bi bất phân giai cấp; cái li này giá trị

hơn một người sang trọng ở đây, nó không có tranh chấp mà cần nó là nó phục vụ, nó có phải từ bi hay không? Người bình không có nó, lấy đâu mà chứa thuốc uống, lúc nào nó cũng sẵn sàng chớ không có từ chối. Qua con điều luyện rồi cái tâm con người lúc nào cũng sẵn sàng, không có từ chối, phải hiểu chỗ này. Cho nên các con được điều luyện, được rầy la, được khai mở tâm đạo, được gia đình kích bác, được xã hội chê chấp mà phải giữ lòng tiến hóa, nhìn cái cây thì thấy đạo, nhìn cái chén cũng thấy đạo, thấy cái nguyên lý nó là một thôi! Mà khi chúng ta chưa hiểu mà khi hiểu rồi à thì ở đâu cũng là đạo hết thầy, càng ngày càng mở rộng đường đi không bị kẹt! Cứ lo niệm Phật đi rồi lần lần nhìn mọi người là ta, vạn vật vạn linh là ta thì lúc nào cũng sống trong trong sự nhân hạ, mà nếu không cảm thông và không quán thông được điều đó thì không bao giờ yên đâu! Viết sách, viết báo nói cho đủ thứ rốt cuộc không yên. Mình viết thì hay, nhưng mà chưa biết mình là ai, ở đâu đến đây và sẽ về đâu, thì cũng học cái tội cù lần đó thôi, không bao giờ phát triển, mà thanh tịnh tu là phát triển!

LỜI GIẢNG CHUNG

Chúng ta đã đọc và đã thấy rõ, những cái gì đã ban, cũng như tôi đã nói rằng kỷ nguyên Di Lạc đã mở rồi, mọi người phải hoan lạc, phát tâm tu thiện để tận hưởng những cái gì ở thế gian có, mà từ vật chất đã cho chúng ta thấy rằng nó đang dẫn tiến tâm linh; nếu tâm linh không có dồi dào đâu có sản xuất được những cái món tinh vi được. Cho nên chúng ta được hạnh phúc, chúng ta là người dân Việt Nam thiếu thốn bị đè đầu từ hồi nào tới bây giờ nhưng mà ngày nay chúng ta đã được dự tất cả. Do cái khổ hạnh, do sự chèn ép, do sự đau khổ thiếu thốn đó mà chúng ta mới có cơ hội ngày nay kiến thức tất cả thế gian, mà chỉ thiếu có cái tâm hà! Ngày nay chúng ta xây cái tâm rồi là trọn lành, nhân loại xây cái tâm rồi là đại đồng, không có xây cái gì, không phải xây building nữa, hết rồi! Building, kỹ thuật bây giờ là dễ rồi, không có khó khăn như hồi trước nữa mà chỉ có cái tâm là khó nhứt. Chúng ta là người tu đi trước mà biết xây dựng cái tâm là một người kiến trúc sư nổi tiếng ở tương lai, sẽ giúp cho nhiều người xây dựng cái tâm đề tiến. Cho nên chúng ta ngày nay học đạo phân tách những chuyện ngoài và chuyện trong mà năm này cho tới năm kia vốn vẹn cũng dồn về cái tâm. Đạo là một tâm thôi, Trời là một tâm thôi, thấy chưa? Chúng ta không có bị xuống địa ngục nữa, tất cả những hiện tượng để

cho chúng ta thấy là điều tiến tâm linh chúng ta đi tiến hóa một nơi thanh nhẹ hơn và tốt đẹp hơn ở tương lai, vinh quang hơn, cho nên vui lên thật thà trong thương yêu, cởi mở.

Vì sao một mình tôi đi không làm nổi; tôi chỉ đi gieo, bởi vì cái cơ gấp, tiến hóa tôi phải đi. Tôi nói trước rồi, Việt Nam sẽ có cuộc di dân vĩ đại. Từ mười mấy, hai mươi năm về trước tôi có giảng ở Hồ Văn Em, giờ chót tôi có làm bài thơ năm Ất Mão (1975), tình cảnh Việt Nam bây giờ đau khổ trong bài thơ đó. Tôi ra đi là tôi xây dựng cấp bách số người ra ngoài này thì tôi phải giảng, tuy rằng những chỗ tôi không có mặt nhưng mà họ vẫn nhận được lời nói, phân tách của tôi để họ có sự cảm thức vị trí của họ là người Việt Nam, là anh hùng. Anh hùng ở chỗ nào? Bỏ đất nước ra đi không tiếc, vượt biên không cần biết tới chết sống ra sao, tới xứ người không biết văn chương của họ vẫn sống, cam chịu kì thị đủ thứ, cái bản chất anh hùng của họ có, mà cái anh hùng đó sử dụng ở thế gian này có được không? Vô ích! Anh hùng đó nó có thể trở về với chơn tâm nó trong nháy mắt. Cho nên phải độ cho người Việt Nam vì lí do đó, nó đã là anh hùng rồi, nó ra học nó cũng học thi hạng nhứt, học giỏi lắm! Khổ nó cũng khổ hạng nhứt! Ăn cơm với xì dầu nó cũng ăn, cơm với muối nó cũng ăn được, sống như vậy phải anh hùng không? Rồi bây giờ nuôi dưỡng, khai thông cái nguyên lý anh hùng của nó, nó dọn về chơn tâm nó mới làm việc cho cả càn khôn vũ trụ. Vì đó cho nên người Việt Nam được ưu tiên có những luồng điện quang chiếu tới, và tất cả đều là tận độ. Vì nó là anh hùng, nó khổ rồi, nó sống từ trong khổ, trong trứng khổ mà ra. Ra đời nó đã khổ rồi, nó ra đời người ta đã đè đầu nó rồi, đè đầu từ tổ tiên nó tới bây giờ mà! Rồi bây giờ nó sử dụng cái quyền năng anh hùng của nó để nó xây dựng trở lại nguồn cội thì nó đi nhanh hơn người thường, mà người Việt Nam nhắc tới giá trị đó biết liền. Phải rồi đường tôi phải đi, tôi phải về với chơn lí, mà chính tôi là chơn lí, tôi đã trải biết bao nhiêu đau khổ, biết bao nhiêu hoạn nạn, nhưng tôi vẫn qua. Cái qua này không phải trong sách đâu, nó có cái luật, có cái hành trình nào mà cả càn khôn vũ trụ đã quy định cho tôi, thì tôi đã thấy rõ dung điểm của tôi tôi phải tiến. Dung điểm tôi là gánh vác, khai tâm mở trí và tận độ dung điểm của người Việt Nam là vậy. Cho nên ngày hôm nay đã học rất nhiều, tôi có chết hay tôi có đi đâu, các bạn cũng nghe hoài, thấy hoài. Nghe hoài, sống hoài, không có cuốn băng nào mà không sống động, không có cuốn băng nào mà

không mở tâm các bạn, nhiều bạn chên lệch vào cái màn giả ảo thành ra chậm tiến. Bỏ tất cả những giả ảo và trở về với thực chất thì nhanh lắm, cho nên mỗi ngày có cơ hội lên thiên đường, mỗi ngày

có phân tích rõ ràng những cái chuyện đã qua của ngày hôm qua thì bây giờ tâm hồn các bạn nhẹ rồi chúng ta lâng lâng đi thiên đường chơi nữa.

(còn tiếp)

